

FENIKS WATA

SARA
HOLLAND

Vertaald door Mariella Manfré

 Blossom
Books

DE REIZENDE RIDDER

EEN FIORDENS SPROOKJE

In het land Myr, in de wereld Fiordenkill, woonden eens een ridder en een dame die verliefd op elkaar werden en elkaar beloofden voor altijd samen te blijven. De ridder was vaak in gevaar, wanneer hij de hoofdstad verdedigde tegen de monsters die door het bos zwierven. Daarom gaf zijn dame hem een hanger van ijs en steen met genezende magie erin.

Daarna genas en ondersteunde de hanger hem, hoe vaak hij de degens ook kruiste met klauwen en hoeveel verwondingen hij ook opliep. Zolang hij de hanger droeg zou hij nooit ten onder gaan.

Op een dag teisterde een vreselijke plaag de stad. Terwijl haar geliefde in het woud tegen monsters aan het vechten was, werd de dame ziek. Omdat ze al haar magie in de hanger had overgebracht, had ze niets meer over om zichzelf te genezen en dus stierf ze.

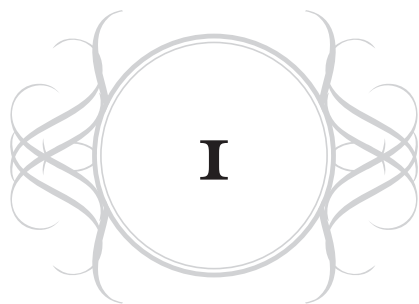
Zonder haar was de ridder kapot van verdriet, verloren. Elke straat in de stad stroomde over van de herinneringen, elke boom in het bos was een bron van smart.

Toen de goden hun verhaal hoorden, waren ze diepbedroefd. Een van hen, de vogelvormige god van de dood en van het vliegen, plengde tranen van glanzend metaal vanwege de verloren liefde van het paar. Ze konden de dame niet weer tot leven brengen, maar ze konden wel een ontsnapping bieden. Dit metaal, feniksvlam genoemd, zou doorgang tussen de werelden

mogelijk maken. De ridder smeedde een harnas van de tranen.

Uitgerust met de hanger en met het harnas van fenixsvlam verliet de ridder Myr, verliet hij Fiordenkill, en hij zwoer dat er onder zijn hoede nooit meer iemand pijn gedaan zou worden. Hij zwierf door alle werelden en in elk daarvan versloeg hij monsters en beschermde hij de onschuldigen. Maar hij kwam nooit terug naar Fiordenkill.

Niemand weet of hij stierf in een van de andere werelden of daar een nieuw leven opbouwde. Maar op de plekken waar hij doorheen stapte, werd de structuur van de wereld dun en zwak, een wond in de wereld.

HAVENFALL IS MIJN THUIS.

Ik proef de woorden, fluister ze tegen mezelf terwijl ik langzaam de grote trap afdaal naar de balzaal. Mijn hoge hakken zakken weg in het glanzende rode tapijt; mijn vingers met gelakte nagels glijden gladjes over de gepoetste eikenhouten leuning. Flarden muziek – de vreemde buitenaardse melodie van het Elementorkest, geluiden gevormd met metaal en wind en vlammen – zweven gedempt omhoog uit de balzaal, gemengd met gelach en getinkel van glazen. Er hangt een zoete, rokerige geur van de kaarsen die in groepjes op elk plat oppervlak staan. Dezelfde kaarsen die dansend licht op de gelambriseerde wanden werpen. Het warme gouden schijnsel vormt een contrast met de donkerfluwelen nacht buiten. Geen maan, maar zo veel sterren, het lijken wel zoutkorrels die op een donkerblauw satijnen laken zijn gemorst. De bergtoppen om ons heen zijn vaag zichtbaar tegen de hemel, kartelranden van een nog diepere duisternis.

De magie van Havenfall is vanavond bijna tastbaar. Willow heeft alles op alles gezet om de afgevaardigden te laten merken dat dit een avond wordt om nooit te vergeten, de avond waarop het nieuwe vredesverdrag ondertekend zal worden. Een vredesverdrag waarbij Solaria niet langer als vijand wordt bestempeld. Dit is waar de herberg van Havenfall voor bedoeld is: een plek van vrede en vereniging. Verbinding.

Omphalos.

Ik blijf staan op de overloop die uitkijkt op de begane grond. Onbewust glijden mijn handen over de subtiele figuren van bomen en wolven en bergen die in het hout van de leuning zijn uitgesneden. Onder me stroomt geel licht uit de open deur van de balzaal, samen met lachende, aangeschoten afgevaardigden. Muziek stijgt op naar het dak.

Voor het eerst in wat een eeuwigheid lijkt is de sfeer in de herberg van Havenfall uitbundig. We hebben de Zilveren Prins verslagen. We zijn veilig. De Zilveren Prins is weg. We hebben een stokje gestoken voor zijn poging Havenfall van me af te pakken. Marcus is bijgekomen en het lijkt elke dag beter met hem te gaan, ook al is hij nog niet helemaal zijn oude zelf. Brekken is hier in Havenfall, veilig. Hij is teruggekomen uit Fiordenkill. Eindelijk lijkt alles te gaan zoals het hoort.

Toch voel ik me niet gerust, nog niet. Terwijl ik kijk naar de balzaal beneden, naar de lachende en dansende mensen, kriebelt er iets onder mijn huid, klopt mijn hart uit de maat. Deze plek, de omphalos, betekent zo veel: de vredesconferentie die al eeuwen elke zomer wordt gehouden; veiligheid voor de volkeren uit alle werelden; en een thuis voor mij. Een toekomst.

‘Vrede in Havenfall,’ fluister ik in mezelf, en ik probeer in de woorden een vertrouwen te laten doorklinken dat ik niet echt voel. Dat is het doel. Dat is waarom ik vanavond moet slagen. We hebben een paar lange dagen achter de rug van vergaderen met de afgevaardigden van Fiordenkill en Byrn om het vredesverdrag op te stellen dat Solaria een van de Aangrenzende Werelden zal maken, officieel in elk geval. Het heeft heel wat praten en heel wat frustratie gekost, maar eindelijk hebben we iets opgesteld waar iedereen het mee eens kon zijn. Vervolgens schreef Marcus het in zijn elegante handschrift allemaal op een vel crèmekleurig papier met vergulde randen. Dat papier zit nu in een fluwelen map in een dunne, leren tas die ik bij me heb. Er hoeven alleen nog maar handtekeningen onder, twintig afgevaardigden uit Fiordenkill en twintig uit Byrn.

Idealiter zouden er ook Solariaanse handtekeningen onder komen – überhaupt iets van Solariaanse inbreng eigenlijk. Maar er zijn hier geen

Solarianen, behalve Sura, het meisje dat we hebben gered uit de antiekwinkel. Maar zij is nog maar een kind. En de dode Solariaan natuurlijk, Bram, als dat al zijn echte naam was, die buiten in het bos begraven is. Tot een paar dagen geleden hadden we Taya, maar tegen de tijd dat zij erachter was dat ze geen mens was, had de Zilveren Prins haar gevangengenomen. En nu is ze weg, is ze in Solaria.

Maar ik roep mezelf een halt toe voordat ik in een negatieve spiraal beland. De Fiordense en Byrniaanse afgevaardigden hebben ermee ingestemd vrede te sluiten met Solaria, in elk geval op papier. Het verdrag is misschien niet perfect en niet compleet omdat we geen contact hebben kunnen leggen met Solaria, maar het is wel noodzakelijk. Marcus en ik hebben de steun van alle afgevaardigden nodig wanneer we in actie komen tegen de zielenhandel en de Solorianen redden die daar het slachtoffer van zijn geworden.

Ik haal de map uit mijn tas en sla hem open om het verdrag te lezen. Hoewel de afgelopen dagen vol vergaderingen de woorden in mijn geheugen gegrift hebben, is het geruststellend om ze weer te lezen.

Byrn, Fiordenkill, Haven en Solaria gaan, als hun bevolking dat wenst, met dit document een overeenkomst aan. De eerdere overeenkomsten, gesloten onder toezicht van Annabelle van Havenfall en ondertekend door de vertegenwoordigers van Byrn en Fiordenkill, komen hierbij te vervallen.

Dit verdrag laat weten dat de bevolking van Solaria weer welkom is in de herberg en dat Solaria beschouwd wordt als een vreedzame Aangrenzende Wereld, net als Byrn, Fiordenkill, Haven en eventueel andere nog te ontdekken werelden die vrede wensen.

Het is tijd.

Zodra mijn voet de trap af stapt word ik meteen omgeven door het

rumoer en de warmte van de balzaal, die mijn zintuigen wakker schudden, me naar binnen lokken. Na de aanval van de Zilveren Prins hebben we het deel van het personeel dat uit mensen bestond voor hun eigen welzijn een dosis vergeetwijn gegeven en naar huis gestuurd, voor het geval hij een nieuwe poging zou wagen. Maar zelfs met twee derde van het vakantiepersoneel minder is de balzaal smetteloos schoon, en het Fiordense en Byrniaanse personeel schiet overal rond om borden met hapjes uit te delen en bekertjes bij te vullen.

Iedereen heeft zijn mooiste kleren aan. De Byrnianen dragen lichte, luchtige creaties van zijde en metaal, die huid vrijlaten op inventieve plekken. En de Fiorden zijn gekleed in stugge jacks of zwierige mantels van zacht fluweel met accenten van bont en kant. Willow heeft me zelfs overgehaald om een jurk aan te trekken. En ik moet toegeven dat hij prachtig is: nachtblauw satijn, met een rok die aan de voorkant tot aan mijn knieën komt en aan de achterkant tot aan de grond. Hij zwiept zacht langs mijn benen wanneer ik eindelijk de moed heb verzameld en de zaal in loop, dankbaar dat ik heb vastgehouden aan het idee om laarzen met hoge hakken te dragen in plaats van de hooggehakte sandaaltjes die Willow me probeerde aan te smeren.

En sieraden. Iedereen draagt sieraden. Van de traditionele juwelen waarmee de Fiorden hun oorschelpen doorboren – voor elke familie een unieke kleurvolgorde – tot de lagen armbanden en bungelende kettingen van ijzer, goud en obsidiaan van de Byrnianen. Zilver. Het glinstert overal om me heen terwijl ik me door de hitte en drukte van de menigte beweeg. Alsof de sterren van buiten zijn afgedaald en zich op onze huid hebben gevestigd.

Wat me doet denken aan mijn andere missie, waarover ik zelfs Marcus niets heb verteld. Hoewel ik weet dat het verdrag mijn prioriteit moet zijn, lijkt vanavond me ook de perfecte gelegenheid om te kijken of ik aanwijzingen over de zielenhandel boven water kan krijgen. De afgevaardigden zijn tenslotte allemaal in een goed humeur dankzij de alcohol en de opluchting. Opluchting dat ze bevrijd zijn van de Zilveren Prins en klaar met de onderhandelingen over het nieuwe verdrag. Misschien zijn ze wat

losser, misschien laat iemand zich iets ontglippen.

Ik loop door de menigte, snel en doelbewust zodat niemand me tegenhoudt. Tot ik de Erfgename aantref op de afgesproken plek, onder een enorme antieke spiegel die over een hele wand van de balzaal loopt. Grijnzend haalt ze iets uit de zak van haar zwartfluwelen japon.

Zoals gewoonlijk ziet ze er majesteitelijk uit, als de koningin van een ver land die ons alleen vanavond vereert met haar aanwezigheid. Naast Marcus en Graylin, Willow en ons hoofd beveiliging Sal is zij een van de weinige permanente bewoners van Havenfall. Ik weet niet eens zeker uit welke wereld ze komt. Ze heeft niet de Byrniaanse jukbeenderen met schubben noch de typische soepele bouw van de Fiorden. Maar ik kan me ook niet voorstellen dat ze een mens is, aangezien ze nooit ouder lijkt te worden. Bijna mijn hele leven heb ik haar alleen maar beschouwd als een excentrieke geschiedkundige. Ze zei tegen iedereen dat ze in Havenfall was om een geschiedenis van de werelden te schrijven. Maar die leek er nooit te komen.

Inmiddels weet ik dat er meer achter zit. Ze heeft in haar eentje het bewijs van de zielenhandel aan het licht gekregen, en besloten ertegen te vechten. Er zaten absoluut hiaten in haar kennis. Zo dacht ze dat de betoverde zilveren voorwerpen die in de werelden rondgingen alleen maar gestolen magie bevatten, geen gestolen zielen. Maar ze zag dat Havenfall in gevaar was en ondernam stappen om die bedreiging te bestrijden, ook al was ze in de veronderstelling dat ze het dan tegen Marcus moest opnemen. Ze huurde Brekken zelfs in om haar te helpen. Zij was degene die bij me aankwam met een plan voor vanavond: het idee om meer informatie los te krijgen uit de afgevaardigden. Nu geeft ze me de middelen om dat te doen.

‘Je ziet er schitterend uit vanavond, liefje.’ Ze legt een zachte hand tegen mijn wang en knikt goedkeurend. ‘Je zou Willow vaker haar gang moeten laten gaan.’

Ik bloos. ‘Ja, ik weet het.’ Maar vanbinnen knaagt het ongeduld. Normaal gesproken zou ik het heerlijk vinden om me te koesteren in haar complimenten, maar daar is het nu niet het moment voor. ‘Hebt u het?’

De Erfgename knikt. Ze legt haar handen over de mijne zodat ze iets in mijn handpalm kan duwen. Ik kijk naar beneden en zie een klein kristallen buisje met een kurk erop en gevuld met een heldere vloeistof in de kleur van lichtgroen gras. Een soort waarheidsserum, heeft de Erfgename me verteld, een oude magiesoort uit Tural, een van de voormalige Aangrenzende Werelden waarvan de poort lang geleden is dichtgegaan. Ik heb geen flauw idee hoe de Erfgename eraan is gekomen en ze wilde het me niet vertellen. Alleen hoe ik het moet gebruiken.

‘Het is niet perfect,’ zegt ze nu tegen me, en ze haalt haar hand weg van de mijne, laat het buisje achter. ‘Wie het heeft ingenomen zal alleen wat toeschietelijker zijn, en zal het moeilijker vinden om een leugen te bedenken. Maar het zorgt er niet voor dat ze zomaar iets vertellen wat ze anders voor zich zouden houden. Je moet nog steeds de juiste vragen stellen en ze overhalen de informatie te delen.’

Waarschijnlijk ziet ze de ongerustheid op mijn gezicht, want ze klopt op mijn schouder. ‘Het komt wel goed. De afgevaardigden respecteren je.’

Maar is dat wel zo? Na de puin hoop die Havenfall onder mijn hoede was geworden, zou ik daar niet op rekenen. Ik heb het beheer over de herberg gehouden, maar het scheelde niet veel. Ik neem aan dat het een overwinning is dat de Zilveren Prins de macht niet heeft overgenomen, maar ondertussen heb ik de halve Fiordense afvaardiging vroegtijdig naar hun wereld terug laten gaan, waardoor de doorgangen uit balans zijn geraakt. Ik heb de spanning tussen Fiordenkill en Byrn op laten lopen.

Het niet-ondertekende verdrag voelt als een zware last nu de Erfgename me bij de arm pakt – vriendelijk, maar ferm – en me met mijn gezicht naar de menigte draait. ‘Ga.’

Ik haal diep adem en ga.

In de zomers hiervoor was dit moment – het moment waarop ik me aansluit bij de afgevaardigden, meedoe met het bal – altijd een en al zorgeloosheid en blijdschap.

Maar goed, ook nu is het moeilijk om je tussen al deze vrolijkheid somber te voelen. Muziek en gelach en geuren van fruit en wijn omhullen me

als ik me verder de menigte in begeef. Het Elementorkest speelt een aangepaste versie van ‘De Lentewijding’, met Byrniaans geschal in mineur verweven met het arrangement van Stravinsky. Afgevaardigden zwieren over de dansvloer, waardoor een werveling van verschillende kleuren en stoffen ontstaat. Nu iedereen zo in beweging is zou je bijna ontgaan dat onze rangen uitgedund zijn. Je zou kunnen denken dat er niets aan de hand is.

Mijn oom, Marcus, staat bij de bar en kletst met de afgevaardigden terwijl hij glazen wijn en champagne uitdeelt. Volgens mij is hij nog niet helemaal hersteld van het coma waarin hij na de aanval van de Zilveren Prins is geraakt, maar als je zo naar hem kijkt merk je daar niks van. Hij is levendig, ziet er goed uit, gelukkig. Graylin, zijn echtgenoot, heeft hem zelfs overgehaald om een smoking te dragen. Hij ziet er keurig uit, nergens ook maar een kreukeltje.

Ik blijf uit Marcus’ gezichtsveld en hang wat rond totdat Marcus weggaat bij de bar. Dan duik ik er snel achter, vul een dienblad met cocktails met stukjes fruit erin, en giet in elk glas een scheutje waarheidsserum. Als ik weer rechtop ga staan valt mijn blik bijna meteen op iemand die mijn eerste doelwit kan zijn. Saber Cancarnette. Hij is een gerespecteerd lid van de Fiordense delegatie en zijn handtekening op het verdrag zal veel gewicht in de schaal leggen. Bovendien is de kans groot dat hij, als bonthandelaar die nauw samenwerkt met de juwelenmijnwerkers uit Byrn, iets weet over het zielenzilver.

Vastbesloten loop ik op Cancarnette af. De Fiordense edelman lijkt iets verrast door mijn komst. Zijn ijsbleke wangen zijn roze getint van de wijn. Mooi zo. Hopelijk geeft dat me een voorsprongetje. Met een glimlach presenteer ik hem voorzichtig mijn dienblad.

‘Nog een drankje, heer Cancarnette?’ vraag ik opgewekt. ‘Willow en ik testen nieuwe recepten.’

Laat hem maar denken dat ik nu Marcus hersteld is weer aan de zijlijn sta en mijn oude rol vervul: een kind dat niets te maken heeft met de echte zaken van Havenfall. Laat ze dat allemaal maar denken. Dat zal het makkelijkst maken om achter de waarheid te komen.

Cancarnette neemt zonder aarzelen een van de speciale glazen aan. Zodra hij dat doet duikt opeens iemand van het personeel naast me op die me het dienblad uit handen neemt. Ik proost met mijn eigen serumvrije glas tegen dat van Cancarnette en glimlach nog wat breder. ‘Op het nieuwe vredesverdrag.’

Hij aarzelt even, zijn voorhoofd gefronst, niet duidelijk of dat uit ver-warring is of bezorgdheid. Maar dan beantwoordt hij mijn toost en herhaalt mijn woorden. ‘Op het verdrag.’

Dus hij is niet helemaal bevooroordeeld tegen Solarianen. Dat is mooi. Ik was bang dat de afgevaardigden gewoon zouden weigeren het verdrag te erkennen, zelfs met het geringe effect dat het nu heeft. Dit geeft me genoeg hoop om mijn volgende vraag te stellen, zodra Cancarnette een slok van zijn drank, en het waarheidsserum, heeft doorgeslikt.

‘Een mooie hanger is dat,’ zeg ik nadat ik mijn eigen glas achterover heb geslagen. Ik wijs op het sieraad dat op Cancarnettes borst hangt, een sierlijk figuurtje van een roofvogel, een adelaar, gehouwen uit bleek marmerachtig steen met witte en blauwe aderen erdoorheen. ‘Een erfstuk?’

Ik weet dat hij een liefhebber van juwelen en kostbare dingen is, of in elk geval een kenner. Toen Marcus in coma lag, was een van de eerste herbergiertaken die ik van mijn oom overnam het toezicht houden bij een handelsoverleg tussen Cancarnette en een Byrniaanse handelaarster dat ging om Fiordens bont in ruil voor Byrniaanse juwelen. Het meeste wat ze zeiden ging volkomen langs me heen, zo bang en overweldigd was ik. Maar ik herinner me de hebzucht in Cancarnettes ogen toen hij de voorraad juwelen van Mima bekeek.

Met lange vingers streelt hij nu over de amulet. ‘Inderdaad.’ Trots klinkt door in zijn stem. ‘Het was van mijn moeder, en daarvoor van haar vader. Mijn vader is bonthandelaar, maar mijn moeder en grootvader fokten adelaars.’

Even ben ik afgeleid terwijl ik me een Fiordense adelaar voorstel. Alle dieren in het grote woud van Myr, het Fiordense land aan de andere kant van de poort, zijn vele malen groter dan hun evenbeeld op aarde. Hoe zou

het zijn om tegenover een adelaar met vleugels zo groot als een auto te staan? Om te weten dat hij komt wanneer je hem roept?

‘Het is prachtig,’ zeg ik vol bewondering. ‘Weet u, Brekken heeft me ooit een verhaal verteld over een ridder die van zijn geliefde een betoverde hanger had gekregen met haar genezende magie erin. En daarna genas en ondersteunde de hanger hem, hoeveel tegenstanders hij ook tegenkwam en hoe ze hem ook verwondden. Zolang hij de hanger droeg zou hij nooit ten onder gaan.’

Ik til mijn hand op alsof ik de hanger van Cancarnette wil aanraken, maar laat hem dan vallen en zeg met een stem vol verlangen: ‘Denkt u dat er echt zoiets zou kunnen bestaan?’

Cancarnette glimlacht. ‘Magie hoort bij levende personen, juffrouw Morrow. De wilde goden hebben het ons gegeven; het stroomt door ons bloed. Er een levenloos voorwerp, hoe mooi ook, mee betoveren, zou gods-lastering zijn.’

Mijn hartslag versnelt, want het valt me op dat hij zegt dat het verkeerdt is, niet dat het niet mogelijk is. ‘Natuurlijk. Dat is ook zo.’

‘Ik herinner me dat verhaal,’ gaat Cancarnette verder. ‘Maar misschien heeft uw militair het deel weggelaten waarin de geliefde van de ridder ziek werd, terwijl hij op avontuur was. Omdat ze al haar magie in de hanger had overgebracht, had ze niets meer over voor zichzelf en ze stierf eenzaam.’

Ik voel een huivering. ‘Dat deel had ik niet gehoord.’ Hij heeft gelijk, dat heeft Brekken me nooit verteld.

‘Ook al zou de ridder de hanger aan haar hebben teruggegeven, had dat haar niet gered,’ gaat Cancarnette verder, en er klinkt irritatie door in zijn stem. ‘Wanneer magie eenmaal van je is afgenomen, kan het niet terugkeren, niet op dezelfde manier. Maar dat houdt de eksters natuurlijk niet tegen.’

Hij neemt nog een slok, zijn ogen fel en nevelig. Ik ga dichterbij hem staan, terwijl de dansers om ons heen zwieren en mijn hart sneller begint te slaan. Zelfs vermomd in raadsels en fabels is dit meer dan ik uit andere afgevaardigden heb gekregen. ‘Eksters?’

‘Verzamelaars,’ legt Cancarnette uit, de minachting in zijn stem is

duidelijk hoorbaar. ‘Er zijn mensen die zulk soort voorwerpen verzamelen, mensen die denken dat corruptie ze niet raakt.’

‘Mensen zoals wie?’ vraag ik gretig.

De nevel verdwijnt even uit Cancarnettes ogen en hij bekijkt me kritisch. ‘Niemand om wie u zich zorgen hoeft te maken,’ zegt hij spottend. ‘Prinses Enetta zou ze nooit toestemming geven om naar Havenfall te komen.’

‘Maar...’ Met toenemende frustratie bijt ik op mijn tong. ‘Als magie verbinden godslasterend is, waar komen de voorwerpen dan vandaan?’

Ik had het op een diplomatiekere, minder directe manier moeten verwoorden, maar ik voel dat ik de Fiordense edelman begin te vervelen, dat dit gesprek hem verveelt. Ik heb niet veel tijd meer. En als hij iets weet...

Maar ik heb mezelf laten afleiden. Er zijn nog genoeg mensen van wie ik iets te weten kan komen over de zielenhandel, en ik heb Cancarnettes handtekening nodig op het verdrag. Met de andere hand dan die waarin ik mijn glas vastheb frummel ik het tevoorschijn, te zenuwachtig om een soepele overgang te bedenken. ‘Wilt u uw handtekening onder het verdrag zetten?’ vraag ik in de hoop dat ik in elk geval innemend klink.

Cancarnette pakt de map aan. Ik zie zijn ogen over de tekst glijden, op zoek naar fouten of addertjes onder het gras.

Als hij klaar is met lezen trekt Cancarnette een wenkbrauw op. ‘Is dit niet een beetje voorbarig?’ Zijn ogen schieten door de ruimte. ‘Hoe kunnen we een verdrag sluiten tussen vier partijen als er maar drie partijen aanwezig zijn?’

Ik weersta de neiging om te zeggen dat we dit tijdens de vergaderingen hebben besproken, en dat hij de moeite had kunnen nemen om daarbij te zijn. In plaats daarvan wijs ik op de zin die stelt dat Solaria deel gaat uitmaken van de Aangrenzende Werelden als de bevolking dat wenst. ‘Daar heeft Marcus rekening mee gehouden.’

‘Goed, als de herbergier het zegt.’ Hij pakt mijn pen en tekent met een toegeeflijke glimlach. Hij geeft het verdrag terug, met zijn duidelijke en krullende handtekening eronder, maar ik krijg het vervelende gevoel dat hij dit, mij, niet serieus neemt.

Hij heeft in elk geval niet gewoon geweigerd. Ik was bang dat dat zou gebeuren, omdat een heleboel Fiordense en Byrniaanse afgevaardigden de Solarianen nog steeds haten. Ze worden, net als ik tot voor kort, overheerst door verhalen over zielenverslindende, vormveranderende monsters, wezens met vurige ogen en scherpe klauwen die je gewoon voor de lol aan stukken scheuren. Twee weken geleden joegen we in het bos met messen en geweren op mijn vriendin Taya. Maar zij redde me... redde ons... redde Havenfall van de Zilveren Prins. Ik geef toe dat ik op iets meer enthousiasme van Cancarnette had gehoopt.

Maar Cancarnette heeft wel een punt. Dit is een flutverdrag, en vanavond zijn we op een flutfeest, want er zijn hier geen Solarianen. Niet nu Taya in het gouden licht van de Solariaanse poort is verdwenen en de deur achter haar is dichtgegaan, alleen een kale stenen muur heeft achtergelaten. Ik kan haar niet bereiken, kan niet te weten komen of ze nog wel leeft. Ik kan niets doen om haar te helpen – helemaal niets, behalve mijn best doen om deze wereld veilig te maken voor wanneer ze terugkomt.

Ze moet terugkomen, toch?

Daar mag ik nu niet aan denken, anders verlies ik de moed. Ik knipper en vestig mijn aandacht op mijn omgeving, probeer het beeld van haar gezicht, van haar stralende, sterke uitdrukking vlak voordat ze door de poort naar Solaria gleed, weg te duwen uit mijn hoofd.

Maar het lukt niet en opeens voel ik me benauwd, alsof ik stik. Het is nu allemaal kleur en muziek en licht en lachen om me heen, maar opeens voel ik de pijn en stijfheid in mijn spieren van het gevecht met de Zilveren Prins. De prins zelf is dan wel weg, maar hij heeft het onvoorwaardelijke vertrouwen en geluk meegenomen dat ik ooit binnen deze muren voelde. Ik weet nu dat hier vijanden binnen kunnen komen en daardoor voelt alles een beetje verwrongen, een beetje verkeerd, bezoedeld.

Het is onmogelijk om zeker te weten dat iedereen in deze ruimte het beste met ons voorheeft. Ik heb een les geleerd over blind vertrouwen, en dat was een harde les.